

DES DE LA TERRA DOBLE

JESÚS PACHECO

DES DE LA TERRA DOBLE

ANTOLOGIA D'ARTICLES
PUBLICATS AL WEB

2018-2021

JESÚS PACHECO JULIÀ

DES DE LA TERRA DOBLE
Antologia d'articles publicats al web
JESÚS PACHECO JULIÀ

Primera edició: Setembre de 2024

© del text: Jesús Pacheco Julià.

De la revisió i correcció ortogràfica: Lourdes Corbera i l'autor.

© de la fotografia de l'autor a la solapa: Jordi Purτί.

© 2024 Tushita edicions

www.tushitaedicions.com

info@tushitaedicions.com

Disseny de les cobertes: Sir Gawain & Co a partir d'una idea de Maria F. Aceña Bonsoms.

Maquetació: Sir Gawain & Co.

Imprès a: Romanyà Valls

ISBN-13: 978-84-128763-3-8

Dipòsit legal: B 17435-2024

Thema: DNP, 1DSE-ES-J, 2ADC, 3MR

IBIC: DNJ, 1DSEJ, 3JM

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni el seu tractament informàtic, ni la seva transmissió a través de qualsevol mitjà, bé sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per enregistrament o d'altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Fotografies de cobertes: Composició creativa a partir de les imatges següents:

* [Africa_and_Europe_from_a_Million_Miles_Away](#)

* [Chooz_Nuclear_Power_Plant-9363-64](#)

Totes dues de Wikimedia Commons.

Dedicat a tota la meva família, la d'aquí.
I, especialment, a l'estimada Nandi.

*«La paraula és meitat de qui la pronuncia,
meitat de qui l'escolta».*

MICHEL DE MONTAIGNE

*«L'ésser humà ha emprès la recerca d'altres
mons, altres civilitzacions, sense conèixer del
tot els seus propis amagatalls, els seus carre-
rons sense sortida, els seus pous o les pròpies i
obscoles portes barrades».*

STANISLAW LEW

*«La prosa ha de tenir una certa aspror i actual-
ment m'agrada escriure així. M'agrada fer-ho
d'una manera que, no sé, espanti una mica la
gent?»*

ALICE MUNRO

TAULA

NOTA DE L'EDITOR	15
MÓRDOR: ÚLTIMA BATALLA	17
TIPUS I FORMES DELS GELATS	20
DE L'AMOR PROPI	22
<i>WHATSQUÈ?</i>	25
<i>UBI SUNT I LOW COST</i>	29
SI ET PLAU, NO HO LLEGEIXIS DE BON MATÍ	34
<i>VUELVA USTED MAÑANA</i>	36
LA CULPA ÉS DE HITCHCOCK, COM SEMPRE	39
HITLER, DARTH VADER I UNA QUIPÀ JUEVA	41
UNA PARÀBOLA DE LA TERRA DOBLE	44
LA VOSTRA PARTIDA D'ESCACS	47
NO SOM TAN IMPORTANTS	52
SHELDON COOPER I ALTRES CANDIDATS	54
POSI UN PRES POLÍTIC A CASA SEVA, PADAWAN	56
F. NIETZSCHE I VERÓNICA R.	58
NOTFLIX	60
UN COGNOM DÍFICIL DE PRONUNCIAR: WYRZYKOWSKI	62
BREU TRACTAT SOBRE L'ESTUPIDESA HUMANA ACTUAL	65
QUI ÉS EL CULPABLE?	68
MACARRÓ	71
TANCATS EN UNA NAU ANOMENADA TERRA	73
69155	77
<i>LA VIE EN JAUNE</i>	80
BONA PERSONA, EN GENERAL	83
LA MOTIVACIÓ DEL PERSONATGE	87
<i>HATE SPEECH</i>	89
MASSACRES DE KATYN (COM A EXEMPLE)	91
PERSONES HUMANES PERFECTES	94
SEMIÒTICA DE LA CORBATA	97
MISTERIS D'IKER JIMÉNEZ	100

TEMPS DE LES DONES	103
LES AFOTOS DEL WHATSAPP	106
DREYFUS RELOADED	110
MATEMÀTICA DE LA HISTÒRIA	113
RIP-HAGEN, L'INTOCABLE	116
SEGUIDORS DE JUDES	119
WWW.ADOPTA UN PALLÚS.COM	122
NO CALIA, MILGRAM	125
L'ESPASA I LA PLOMA	128
CORONAQUÈ...?	130
THERE ARE MORE (STRANGER) THINGS	132
AVUI PARLAREM DE LA PLEBS	135
LA TERRA CONTINUA GIRANT	138
LA RESISTÈNCIA	141
ENTRE 30 I 80 ANYS	143
META CARPE DIEM	147
BREU TRACTAT PER MARCAR MILLOR LA POBLACIÓ	150
MANERES D'AMANIR UN TOMÀQUET	153
NOMÉS SÉ QUE NO SÉ RES	155
MISSATGE EN UNA AMPOLLA	158
CORIOLANUS DESFERMAT	160
REPÚBLICA HEL·LÈNICA I ALTRES NACIONS	162
BENVINGUTS AL MÓN PLASMA	164
CARTA D'UN GOS	167
SHARKNADO I ALTRES TIPUS D'OCI	170
QUAN EM TALLEN EL CABELL	174
HISTÒRIA FRAGMENTÀRIA DE LA INFÀMIA	177
366 DÉUS	180
AVANTATGES DEL MÓN DIGITAL	182
PARÀBOLA DELS 100 EUROS	185
VIRUS + CORONA. CORONA + VIRUS	188
HITLER AMB GORRA	192
BONA GENT	195
EL COMTE DRÀCULA I EL COMTE ARNAU (RÒNEC) JOC DE TRONS	197 200

JORNADA DE MEDITACIÓ	203
TREN DE LA VIDA	206
TEST RÀPID PER SABER SI ETS UNA PERSONA TÒXICA	208
MOBY DICK NO ÉS UNA BALENA	210
FIL MUSICAL	214
PEL·LIS, VACUNES I NAZIS	216
L' ESCRITORA FAMOSA MÉS DESCONEGUDA DEL MÓN	219
MASTINS QUE SABEN OBRIR PORTES	221
VIATGE ASTRAL	224
UN EXÈRCIT DE 300.000 DONES	226
<i>DONEC PERFICIAM</i>	228
COLUMBUS DAY	230
VOLEU DIR?	233

NOTA DE L'EDITOR

Algú anomenat Ansick Coens em va enviar un correu electrònic amb aquest text adjunt. Es tracta d'una mena de dietari epistolar entre els anys 2018 i 2021.

No ens coneixem de res, ni tampoc ens hem vist físicament. Em va afirmar que era un historiador que ens estava estudiant com a espècie i que provenia d'un exoplaneta anomenat Terra Doble. Diu que fa molts anys que és entre nosaltres.

També em va advertir que no podia intervenir en la nostra història, però que ens podria ajudar a entendre-la millor.

Gairebé sempre es refereix al lector com a *padawan* (aprenent de mestre Jedi, en l'univers d'*Star Wars*).

No he corregit res. No en sé res més.

ENRIC SOLER RASPALL

MÓRDOR: ÚLTIMA BATALLA

12 de desembre de 2018

Benvolguts *padawan*, l'any 1929 José Ortega y Gasset escribia sobre la rebel·lió de les masses. Abans d'ahir, el mestre Umberto Eco us parlava de la invasió de les xarxes socials pels idiotes. Tanmateix, hi ha diferències molt importants entre els dos conceptes:

A. Han passat 89 anys d'història en espiral. Sí: aquella teoria que diu que tot es repeteix de forma similar en diferents estadis temporals (*corsi e ricorsi*). A Catalunya i avui dia, no em podeu negar que sembla que torneu a estar com en l'any 1936, sense armes, de moment.

B. Heu passat una revolució mecànica (1920-1935), una revolució nuclear (1940-1960) i una revolució digital (a partir del 1990) que han modificat dràsticament el vostre món. I no heu d'oblidar que el 2010 ja va començar una nova revolució: la de la intel·ligència artificial.

C. Ortega parlava del concepte físic d'*aglomeració de persones*, que produïa gent sense directrius (si no us fa res, podríem dir-ne «orcs») que seguien les minories elitistes. D'aquí van sorgir evidentment els coneguts règims totalitaris, en els quals aquests «orcs» obeïen cegament els seus líders.

D. La globalització ha fet que la gent abandonés les *doors* (anys 60 i 70) per les *windows* (anys 90 i 00) i ara pels *bunkers*. I avui dia ja podeu fer gairebé qualsevol cosa sense haver de sortir de casa.

E. Així doncs, la diferència bàsica entre els conceptes d'Ortega i Eco és la *presència tangible*. La gent de qui parlava Ortega era una multitud sense criteri que es reunia als carrers. En canvi, la gent de la qual parla Eco és una gent sense massa

criteri però que forma una munió digital. D'aquí neix, doncs, el concepte de *persona digital*.

I el pitjor de tot és que «només» hi ha dues maneres d'encarar el problema que assenyala el mestre Eco: hi ets o no hi ets.

Si hi ets: usaràs (i abusaràs de) càmeres de vigilància, plataformes digitals, botigues virtuals, telèfons intel·ligents i altres *gadgets*. I si no hi ets: seràs del segle xx, amb la teva màquina d'escriure i la teva càmera de fotos de rodet. O integrat o apocalíptic.

Evidentment, si ets un integrat, ho seràs a canvi de la pèrdua de la teva intimitat. Només cal tenir un telèfon intel·ligent i ja podràs estar connectat a la xarxa. I per descomptat, aquesta xarxa us vigilarà. I ho farà amb les famoses *cookies* i altres ginyes: les teves fotos, les teves compres, etc.

Tot i que, generalment, la gent vol mostrar la seva «persona digital» més perfecta, envejable i no real (més *fashion*), us posaré un exemple que és ben real: un jove qualsevol (lleig o no, alt o baix, prim o rabassut) penja pel matí una foto en calçotets a Instagram, acabat de llevar-se, despentinat i amb llegendes. I el pitjor de tot: els altres (idiotes?) ho aplaudeixen amb els seus *like*. On és la necessitat d'aquest acte anodí?

A més a més, si hi apliqueu el mètode de distanciament de Bertold Brecht, ho trobareu encara més estúpid. I que consti que no estic criticant les plataformes digitals, no. Només estic dient que se'n fa un ús erroni. No se'n fa un bon ús, sinó un abús.

La majoria de gent fa fotos i vídeos per tot arreu, com si el món s'acabés. Sou els nous Narcisos que us voleu perpetuar amb el gran poder de la imatge gravada. Borges deia que la maternitat/paternitat i els miralls eren abominables, perquè multiplicaven el nombre d'homes. Ara només heu de canviar *miralls per internet*.

Així doncs: allò important de veres és el concepte de *criteri humanístic*. Qui marca aquesta pauta? Tu, que m'estàs llegint?

Els crítics d'art, de cinema o de literatura? Els professors d'universitat? Quin criteri té aquest jove que penja aquesta foto? Per a mi, cap. Si aquest noi de vint anys fa això ara: què ensenyarà als seus fills, si és que en té?, quina intimitat tindran els seus fills?

Per això, i si no proveu de canviar les coses amb una educació millor i més adequada, el concepte d'intimitat (fortament lligat al d'individualisme) es perdrà, com les llàgrimes en la pluja, en l'última batalla de l'humanisme contra l'estultícia imperant, que es lliurarà davant la Porta Negra de Mórdor.

I aquesta vegada sí: els «orcs» guanyaran la batalla. I també la guerra.

TIPUS I FORMES DE GELATS

19 de desembre de 2018

Benvolguts *padawan*, us proposo un exercici periodístic molt fàcil de fer en un plató de televisió:

Proveu de recordar una anècdota molt senzilla. Per exemple: «El president de la Generalitat es va menjar un gelat de llimona».

Convertiu-la en notícia: «El gelat de llimona cruspit pel president de la Generalitat és de color groc».

Molt hàbilment, haureu canviat el verb, la forma temporal i també haureu convertit la frase a passiva.

Ara, oblideu l'anècdota de seguida. Poseu-la a la carpeta mental que sempre està tancada i que té per nom TODLMTV (Temes Oblidables De La Meva Trista Vida). Allí, l'anècdota farà molta companyia al record del dia del casament de la vostra tieta (en quartes núpcies) o del dia en què us vau retallar les ungles del peu dret, però no de l'esquerre, perquè no vau tenir temps, o d'aquella lectura masoquista de *La voluntad* de l'insigne Azorín o d'aquella gastroenteritis virulenta que vas agafar (només tu!) en un bar de París, quan hi vau anar per primer cop amb tota la colla, i les seves conseqüències devastadores.

Agafeu l'esplèndida notícia i convertiu-la en l'Apocalipsi: «El gelat de llimona engolit pel president de la Generalitat és de color groc llimona. I, per tant, és un símbol clar del separatisme».

Comprovareu que el vostre avanç és imparable. La vostra argumentació serà de ferro forjat, la vostra cara és de formigó armat FA-30. Haureu canviat el verb per un de més contundent i haureu arribat a una resolució impecable. I que ningú

us recordi que és una *reductio ad Hitlerum*, perquè vosaltres anireu a judici (si cal) per demostrar que no ho és (si fa falta).

Agafeu l'Apocalipsi i munteu-hi un altaveu: «On anirem a parar! Un gelat de llimona separatista ha estat devorat pel president de la Generalitat!»

És evident: quan tothom crida molt, tot se sent millor. És de pura lògica aristotèlica.

Attrezzo afegit per acabar de fer l'Harmagedon:

Música de *Joc de Trons* o similar:

Com que és una música més aviat èpica, us farà bategar el cor a més de cent cinquanta. El volum ha de ser una mica alt, perquè els tertulians hagin de forçar una mica la veu. De tota manera, tampoc no us perdreu massa temari si no els sentiu bé, i menys quan discuteixen entre ells.

Una foto del gelat groc i un fons de pantalla amb tons vermellorsos:

Com que sou prou llestos, la combinació del color groc del gelat amb el fons roig us recordarà ineludiblement la bandera catalana amb les quatre barres sagnants, com molt sàviament explica la llegenda.

Un ventilador:

I per a què voldreu un ventilador? Doncs per escampar a tort i a dret per la palestra que ja ho netejareu després.

Com que vosaltres sou uns malpensats, ja sé que em direu que aquest exercici és molt similar a allò que està passant ara a la majoria de tertúlies televisives de l'Estat espanyol. Doncs us contestaré que NO, que no sé d'on heu tret aquesta bajanada (= informació obsoleta no digitalitzada) i que, si us plau, em deixeu acabar de menjar tranquil·lament el meu gelat de color verd, que no és de menta.

DE L'AMOR PROPI

25 de desembre de 2018

(NOTA: Avui no hi ha article, però aquí teniu un entretingut relat, que podeu llegir abans del dinar de Nadal o del de Sant Esteve. Si el voleu explicar a la vostra família, vosaltres mateixos. Moltes gràcies.)

Imageneu un artefacte electrònic que, connectat directament al vostre cervell, gravi i després reproduïx tots els vostres pensaments d'un sol dia, per exemple.

L'estri podria ser endollat a les 00:00 hores del dia A i desconnectat a les 24:00 hores del mateix dia. No ocuparia més espai que un paquet de tabac (el podríeu dur a la butxaca dreta, o esquerra, dels pantalons) i en sortiria un petit fil elèctric que, passant per sota de la roba, seria col·locat hàbilment just en el punt de confluència del vostre os frontal i els dos parietals. Si teniu cabell, quedaria molt ben dissimulat: el fil podria passar per sobre i per darrere de la vostra orella dreta, o esquerra, i d'aquí al coll de la camisa. Si sou calbs, sempre us quedaria el recurs estètic del barret o bé el menys estètic de l'apòsit. Abans de tot això, però, algun metge gentil ja us hauria preparat el lloc precís de la connexió: una petita incisió a l'indret abans esmentat amb una mena d'endoll minúscul per poder rebre el cable. L'aparell seria d'ús molt fàcil i es nodriria mitjançant una senzilla bateria.

També és evident que, si volguéssiu gastar una mica més i ser una mica més moderns, podríeu utilitzar tecnologia *blue-tooth* i estalviar-vos l'incòmode cable.

Un cop fet tot això, podríeu passar a l'acció. El podríeu fer servir tot el dia A.

Després, vosaltres mateixos el podríeu desconnectar i el podríeu tornar a connectar a l'ordinador de casa (o *tablet* o *smartphone*) i la corresponent impressora, que imprimiria fulls i fulls amb tots els vostres pensaments, tant del dia com dels somnis de la nit. També podríeu ser més ecològics i no imprimir-los: senzillament ho podríeu guardar a l'ordinador (o *tablet* o *smartphone*) o en algun *gadget* electrònic d'emmagatzematge.

A les 00:01 del dia B (de nou amb l'artefacte endollat) podríeu llegir atentament tot allò que haguéssiu pensat durant el dia A: ho podríeu llegir i recordar-ho perfectament: mentre haguéssiu estat a l'oficina treballant («òndia, quines cuixes, la Caterina!»), mentre haguéssiu estat llegint el diari a l'oficina («no votaré *indepe*, votaré C's»), mentre haguéssiu estat amb els amics («mira que n'és, d'ase, en Quim!»), mentre haguéssiu estat al WC («s'ha acabat el paper!!»), mentre haguéssiu estat comprant («aquesta tele és massa cara» o bé «està bona la venedora») o mentre haguéssiu estat fent l'amor amb la Carne, la vostra dona, («per tots els Déus Primordials, quines cuixes, la Caterina!»)*.

Ho podríeu recordar tot, perquè tot quedaria escrit i, per tant, la vostra memòria immediata sempre quedaria ampliada.

L'ús d'aquest meravellós aparell podria comportar, però, dos problemes.

Com que tot el que s'hagués pensat durant el dia A ocuparia molts fulls, hauríeu de guardar tot el que fos una mica compromès com, per exemple, la vostra tendència política amagada o allò que pensàveu mentre cardàveu amb la Carne o bé algun somni de forta càrrega eròtica o pornogràfica. Per tant,

* Demano perdó, miserable de mi: només s'ha contemplat el punt de vista masculí, perquè és sempre un pèl més bàsic.

Si voleu, i per feminitzar-lo una mica, canvieu els noms propis i alguns dels comuns (cuixes per cul, tele per roba, etc.). L'efecte que s'aconseguirà no serà idèntic, però sí molt similar.

us hauríeu de comprar una caixa forta amb una clau o contrasenya que només tindríeu vosaltres. La clarividència estaria molt bé per a vosaltres, però si algú del vostre entorn enxampés els fulls prohibits, quedaríeu perfectament retratats davant de tot el món amb els consegüents sentiments d'ira i vergonya.

També podria passar (com ja hem dit abans) que decidís-siu de no imprimir tot allò que haguéssiu pensat: quedaria, per tant, dins de la memòria de l'ordinador (o *tablet* o *smartphone*) o bé en algun *gadget*. Però també podria passar que el vostre fill d'onze anys, en Sergi, mentre hi jugués, accedís per equivocació al vostre arxiu i l'hi passés a la Carme o que, per error, l'escampés per internet (via Instagram, Twitter , etc.) El primer cas seria el trist principi d'un greu conflicte familiar amb conseqüències imprevisibles. El segon cas seria l'apocalipsi final, directament.

Pel que fa a la resta de *gadgets*, la caixa forta es tornaria un estri indispensable. Caldria, això sí, que tinguéssiu molta cura de la clau o contrasenya; en cas contrari (o sia, si caigués en mans del vostre fill mentre estigués buscant algunes monedes a les butxaques dels vostres pantalons) podria reiniciar, per un altre vessant, el greu conflicte abans esmentat.

L'altre problema tindria més difícil solució: tot allò que hauríeu recordat del dia A modificaria inevitablement tots els vostres pensaments del dia B; el dia C seria modificat pels dies B i A; el dia D per C, B i A; i així fins que arribaria un dia en què ja estaríeu cansats de tant desitjar monotemàticament les boniques cuixes de la Caterina i, també, d'estimar tan obscenament el vostre ego.

WHATSQUÈ?

9 de gener de 2019

Benvolguts *padawan*, podem fer el temari d'avui de dues maneres ben diferents:

Prendrem un to erudit o seriós tot parlant de la teoria de la recepció de Peirce o també de determinades afirmacions de Slavoj Žižek.

O bé,

Farem una exposició més planera i descriurem d'una manera propera l'ús d'una eina que avui dia fa servir molta gent.

Com que avui ens trobem més *campechanos* que de costum, optarem per la segona via.

Si us envien un missatge instantani de comunicació humana, el primer que heu de fer és saludar sempre-sempre. Normes bàsiques:

Bon dia: des que surt el sol i durant tot el matí.

Bona tarda: a partir de les 12:00, o sia, després de l'àngelus o del pas del dimoni meridià.

Bon vespre: quan cau la tarda.

Bona nit: quan és negra nit.

El segon que heu de fer és contestar sempre. És de mala educació no fer-ho.

Per exemple: si la vostra parella us envia un *whatsquè* mentre us esteu enllitant amb el/la seu/va millor amic/ga, heu d'aturar un moment la vostra frenètica activitat i respondre.

Exemple modèlic a seguir: «Hola, *carinyo*! Sí, ara vinc i anem junts a la visita del traumatòleg. Estic acabant una feina en què no puc perdre pistonada. Molts petons».

Quan vosaltres també envieu un missatge, no podeu començar *in medias res* i, per postres, equivocar-vos de receptor:

Exemple, missatge enviat: «Has de venir exactament a les 10:49:17. Hem quedat amb el fuster».

Missatge de resposta: «Bon dia. ¿Cuálo que qué? Quin fuster? Qui ets, tu?»

És útil fer servir abreviatures, emoticones, emojis i símbols.

Exemples d'abreviatures:

x = per, + = més, pq = perquè, etc., però no n'abuseu massa, no tothom sap què vol dir AMDG.

La majoria d'emoticones, emojis i símbols són molt útils i entenedors. Però, i si us envien això?

Sabreu interpretar-ho?

Mireu d'escriure mínimament bé. Podeu saltar-vos alguns accents però, sobre tot, no feu servir cap dialecte de l'èlfic *síndarin*. Exemple: *Gracaes ala doa*. Traduït: «Gràcies als dos».

No sigueu impacients amb les respostes. Que el missatge sigui instantani no vol dir que hàgiu de pretendre de cap de les maneres que l'altra persona estigui pendent NOMÉS de vosaltres. En casos molt excepcionals, el receptor pot estar treballant, per exemple.

No envieu vídeos bàsics. Heu d'intentar trametre una mica més de complexitat al món. Que l'afroamericà o negre del *whatsquè* sigui el protagonista d'una obra de teatre existencialista (variant Sartre) és, certament, improbable.

Envieu enllaços i no vídeos, que pesen molt al mòbil. El receptor, si ho vol, ja els obrirà. O no, perquè el receptor, hàbil com és, els tirarà a la paperera digital. Tot depèn de qui proveguin, *of course*.

Sigueu originals i mireu de mantenir la tensió. Aquesta s'acaba si l'enllaç enviat comença amb P i acaba amb RN. Això sí, si esteu avorrits/avorrides o malaltonets/malaltonetes, sempre podreu observar detingudament si els protagonistes tenen grans al cul o a l'escrot (tipus, formes, colors i textures).

No feu *spams* indiscriminats. Heu d'entendre ja d'una vegada que no a tothom l'interessa la falconeria, la sàtira meni-pea o la vida sexual de l'ínclit Albert Boadella, president de Tabàrnia (presumptament). *Capisci?*

No envieu pel *whatsquè* allò que no diríeu directament a la persona receptora. Exemples: si no m'agrada el futbol, no m'envieu vídeos i més vídeos d'en Cristiano Ronaldo. Manteniu el nivell, si us plau. No m'envieu un calendari de senyors o senyores lleuger(e)s de roba si estic estudiant Teologia (o potser sí?). No envieu enllaços erudits sobre l'Holodomor, si no teniu ni remota idea de què és. I encara menys a l'hora d'esmorzar. La gent poden ennuegar-se. Tampoc no envieu enllaços encara més erudits sobre l'obra de Georges Bataille *Història de l'ull* a l'hora de dinar. Es poden ennuegar encara més. Del tot.

No formeu part de grups cafres, en els quals el nivell cultural sigui similar al quocient intel·lectual d'alguns *poligone-ros*, polítics o famosos. S'encomana.

Si aneu a dinar a un restaurant amb la vostra parella, feu el favor de no treure el mòbil mentre espereu el dinar. Tots sabem que la resta del món vista per internet és molt més interessant que la vostra patètica parella, que pot ser de qualsevol sexe, però dissimuleu. Només una mica.

Sorolls i sorollets: la gent no ha de saber que esteu mirant un vídeo d'estúpides caigudes humanes, a tot volum, del qual només rieu vosaltres mentre que els altres van tranquil·lament en un bus, per exemple. Comporteu-vos una mica. De porc i de senyor, se n'ha de venir de mena.

Ara, benvolguts *padawan*, que ja heu copsat d'una manera entenedora la senzilla mecànica d'aquest sistema de comuni-

cació humana, podeu enviar missatges sense parar, a tort i a dret.

I mireu de quedar bé a les fotos. Ja ho sabeu: el vostre món s'acabarà aviat.

UBI SUNT I LOW-COST

(BREU RELACIÓ DE LA DESTRUCCIÓ DE LA SOCIETAT EUROPEA DEL BENESTAR)

16 de gener de 2019

Benvolguts *padawan*, l'any 1983, l'escriptor i assagista Luis Racionero va publicar el llibre *Del paro al ocio*, en el qual hi havia un gran encert, que era preveure d'una manera diàfana la imminent revolució digital, i un gran error utòpic, que era considerar que les màquines i els ordinadors treballarien per a vosaltres (fet indubtable), amb la qual cosa els humans no hauríeu de fer les feines més pesades i disposaríeu de més temps lliure; en aquesta societat utòpica descrita per Racionero, els beneficis econòmics que us proporcionarien les màquines es repartirien equitativament entre tots els membres de la societat. *Brave New World*. I tots seríeu feliços i menjariu anissos. Res més lluny de la realitat.

La caiguda del sistema comunista (digressió: les idees de Marx i Engels van ser totalment necessàries per equilibrar les injustícies de la revolució industrial; després va passar allò que va passar) va provocar un auge desmesurat del neoliberalisme (ho recordeu, no?, *yuppies*, etc.). Aquest neoliberalisme, sumat a l'alta tecnologia digital i la globalització, propugna en l'actualitat corporacions gegantines com Google, Apple, Microsoft, Amazon, etc. que, evidentment, no reparteixen ni repartiran mai els seus beneficis. Recordeu que la idea era de Racionero, no meva.

Resumint, i ara com esteu? Doncs igual que en la revolució industrial però amb una gran diferència: les màquines us estan substituint en un 70 % dels casos.

En els anys 60, per fer els fonaments d'una casa es necessitaven vuit homes com a mínim (les dones, en aquell temps, no feien aquestes feines). Avui dia, una retroexcavadora i un/a encarregat/da fan la feina més ràpid. I els altres sis? *Ubi sunt?*

Un altre exemple: un oficinista normal amb un ordinador mitjà supleix cinc oficinistes, almenys. I els altres quatre? *Ubi sunt?*

És evident que el món digital ha creat unes diferències socials força insalvables. Senyores i senyors, no tothom és digital. Encara. Baixeu al món terrenal: el de la construcció. Penseu que en Manolo, enguixador de tota la vida, sap com funciona un ordinador? No li cal. Ell enguixa (i molt bé), però quan ha vingut aquesta tremenda Gran Crisi del 2008 (quina vergonya mundial, per tots els Déus Primordials!) ha anat a parar a l'atur. El seu cap es va quedar sense feina i el va acomiadar. I ara en Manolo no sap què fer amb la seva vida. I es queixa. Amb raó.

I+D sona bé, però que molt bé. Les administracions (totes) fan el possible per integrar la gent oferint noves oportunitats, que no acaben, però, de funcionar. Conec un xicot que era el director general d'una empresa mitjana. Guanyava molts diners (el típic tòpic: bona casa, bon cotxe, un vaixell petit). L'empresa es va enfonsar i ell va anar a l'atur i per postres era divorciat. Sabeu a què es dedica ara? «Reinventant la gent». Aquest és el títol de les conferències que dona als ajuntaments que el contracten.

En Pol és el fill d'un amic meu (d'aquí). És químic, llicenciat i *master*. Ara està en una breu *impasse* de la vida, abans de poder fer el doctorat. Ha enviat més de cinquanta c. v. Només l'han trucat per fer de venedor: nòmina bàsica-bàsica més incentius per objectius. Per guanyar alguns diners, reparteix pizzes en motocicleta. Porta així més de sis anys. Diu que marxarà a Frankfurt. Hi anirem tots plegats a visitar-lo (per descomptat, en *low-cost*).

És evident que tots teniu dret a treballar. I també teniu el deure de treballar, però on?, com?, en precari?, mal pagat?, als *minijobs* que propugna la il·lustre Angela Merkel?

Tinc una teoria, com diu Eva Hache: el govern ha de gastar més en educació. Però és fàcilment desmuntable: l'exemple d'en Pol. Teniu una generació molt «preparada i talentosa» (amb domini absolut de l'anglès i de la informàtica) i tots aquests estudis no li serveixen per a res. De moment.

Recapitem una mica, doncs, que ja toca: hi ha una gran massa social que són els treballadors i la classe mitjana —a partir d'ara, la plebs— (empobrits tots per culpa de la Gran Crisi i dels impostos del ministre d'Hisenda de torn) que està farta d'aquesta situació. Que està farta dels partits tradicionals. Que està farta de la corrupció. Que està farta de les barrabassades dels polítics. Que està farta de la lentitud de la justícia. Que està farta de la caiguda (i aviat, fallida) del sistema de pensions. Que està farta que els fills no marxïn de casa (perquè no poden). Que està farta de la manca de valors ètics bàsics. Que està farta que els delinqüents perillosos no estiguin engarjolats el temps adequat. Que està farta de la immigració mal entesa. Que està farta dels subsidis mal aplicats. Per això busca altres sortides (la majoria, populistes) com poden ser, entre d'altres, Ciudadanos, Podemos, Vox o l'opció de la independència de Catalunya.

La gent sobreviu com si fos serva de la gleva. Un exemple: en Manolo, l'enguixador, ara fa feines de paleta (n'ha après, ergo, s'ha adaptat) i les fa en negre (o B de Bárcenas, tot i cobrant l'atur). Un altre exemple: un senyor gran va a una sabateria i es prova unes sabates. Busca la seva talla, mira que li quedin bé i marxa. Després, diu a la seva filla que les compri per Amazon. S'ha estalviat uns diners, evidentment. Però esteu desballestant aquesta petita sabateria (que no hi pot competir, és obvi) que té dos empleats, que els farà fora tots dos i tots dos s'afegiran físicament a les llistes de l'atur. Són incorrectes o il·lícites les decisions d'aquestes dues persones?

Sí i no. Sí, perquè no són solidàries amb la resta de la societat. I no, perquè estan guanyant o estalviant uns diners que bona falta els fan.

Si jo fos marxista, pensaria que hauria de venir una revolució que ho canviés tot. Tindrieu un govern fort europeu (intervencionisme dins el liberalisme) que redactaria unes lleis que farien que la hipòtesi de Racionero es convertís en realitat d'una vegada per totes. Però no soc marxista (de Groucho, sí), tot i que ganes no me'n falten moltes vegades.

Perdoneu el meu pessimisme, però és que hi ha tot un seguit de raons que em fan descreure la viabilitat de la proposta anterior:

El concepte de progrés només s'empra en àmbits tecnològics. El progrés social entès segons la manera occidental del segle XIX ha desaparegut del tot.

El cansament de la democràcia («el menys dolent dels sistemes polítics», que deia Winston Churchill) ha portat la gent a un *déjà vu* repetitiu i cansós. Com l'any 1936, però sense armes, de moment. Per això han guanyat, en Trump i en Bolsonaro. I per això, els neonazis i els xenòfobs puguen a tota Europa.

La globalització ha fet que la gent pugui fer qualsevol cosa sense sortir de casa: treballar, veure pel·lícules, comprar qualsevol *gadget*, parlar amb amics, tenir sexe virtual, etc.

La premissa anterior fa que la gent es torni solipsista i asocial. I arribi a uns extrems flagrants i delirants d'estupidesa planetària. Qualsevol bajanada (un gat, un gos, una caiguda, una cançó o un ball) es torna viral. Aquí, un dels programes més vistos per la joventut és *El hormiguero*; i com tots sabeu, és un referent universal de gran prestigi. Per altra banda, algunes xarxes socials, com ara Twitter o TikTok, són el nou safareig mundial, on qualsevol cafre pot pontificar i insultar. Després, es demana perdó i aquí no ha passat res.

L'ètica bàsica ha desaparegut. Tothom va a la seva. M'importarà un rave el que li passi al meu veí del costat. Això sí,

si surt a la TV, m'escandalitzaré molt-molt, mentre sopò i penso en la pel·lícula que veuré després (*Resacón 4*).

La societat civil ha desaparegut gairebé totalment, substituïda per les iniciatives dirigides (lloables, o no) de les administracions de torn. Però com tothom sap, no hi ha res pitjor que la cultura dirigida per les institucions.

Les lleis (aquelles normes que ordenen una societat civilitzada) sempre van al darrere de la realitat. Un exemple: la llei de propietat intel·lectual actual de l'Estat espanyol és ridícula. Com diuen molts escriptors: per què vull escriure? per regalar els meus llibres?

Ja fa temps que soc entre vosaltres i per això el políticament correcte i el bonisme em fan venir arcades. Per què no anomeneu les coses pel seu nom? Per què no parleu de les ONG tramposes? Per què no parleu de moltes religions que no han evolucionat mai? Per què no analitzeu els interessos de la guerra, a Síria, Palestina o Ucraïna? Per què no parleu de la solidaritat mal entesa? Conec molts treballadors d'aquí que estan a l'atur i no tenen cap ajuda. Zero. I d'altres que no han treballat mai, sí que en tenen. Per què?

La llista és llarguíssima i no acabariem mai. El tema està complicat i la solució és al final del túnel. Però encara hi està plovent, dins.

Per la meva banda, però, demanaré per telèfon unes pizzes per tres raons: per omplir la panxa, per donar feina a algú i per poder parlar una mica amb en Pol, el químic, el fill d'aquell gran amic meu que també està a l'atur.

Tot i això, demà tornarà a sortir el sol.

Suposo.

Entre els anys 2018 i el 2021, l'historiador Ansick Coens, provinent de l'exoplaneta Terra Doble, us ha estat estudiant i ha anat publicant tot un seguit d'articles en diversos mitjans digitals. La seva funció era la de fer de cronista dirigint-se a un suposat *padawan* (aprenent de Mestre Jedi, en l'univers *Star Wars*). Per altra banda, de cap manera podia intervenir ni canviar la vostra història.

El llibre que teniu entre les mans és una antologia d'aquests textos, on es tracten temes històrics, literaris, cinematogràfics, la utilitat de la monarquia, la pandèmia del coronavirus, l'abús de les xarxes digitals, el procés independentista, l'avanç de la ultradreta i, també, la futilitat dels polítics actuals.

Tushita edicions

